

σύμφωνα με το οποίο η «ευρωπαϊκή προοπτική της Τουρκίας» θα την εξαναγκάσει να σέβεται κάποιους κανόνες. Με βάση αυτό, η Ελλάδα ήταν στην πρωτοπορία των δυνάμεων που επιθυμούσαν την είσοδο της Τουρκίας στην Ε.Ε. Αργά, πολύ αργά, μόλις σήμερα, όλοι αποφαινόμενοι ότι το δόγμα αυτό πρέπει άρον άρον να εγκαταλειφθεί. Στην πραγματικότητα, το δόγμα αυτό ήταν ένα φύλλο συκής για να καλύπτεται η πολιτική του κατευνασμού της Τουρκίας. Γιατί σε καμία στιγμή η Ελλάδα δεν έπαιξε σοβαρά το «ευρωπαϊκό χαρτί» απέναντι στην Τουρκία. Ως χαρτί κάποιες πίεσης και ιδιαίτερα μπλοκαρίσματος των ειδικών σχέσεων της Άγκυρας με βασικές ευρωπαϊκές δυνάμεις (Γερμανία, Βρετανία κ.λπ.) και σε μια ακτίνα δράσης που θα ξεκινούσε από την Κύπρο μέχρι όλες τις εμπορικές σχέσεις.

Η γραμμή του «Ναι σε όλα» ήταν κυρίαρχη έκφραση όσον αφορά την «ευρωπαϊκή πορεία της Τουρκίας». Μόνο που η τελευταία δεν έχει ανάγκη ελληνικής μεσολάβησης για να πετύχει όσα θέλει. Δεν βρισκόμαστε στο 1999 για το οποίο τόσο καυχιέται ο Σημίτης, ξεχνώντας ότι τρία χρόνια νωρίτερα είχε διαχειριστεί ταπεινωτικά τα Ίμια, αλλά 20 χρόνια μετά...

Ο ΟΗΕ έκλεισε την πόρτα στις ελληνικές θέσεις για τη συμφωνία Τουρκίας-Διβύης. ΗΠΑ και Ρωσία έχουν δηλώσει πολλαπλώς πως δεν έχουν καμία πρόθεση να χαλάσουν τις σχέσεις με την Άγκυρα ενισχύοντας την Ελλάδα. Γερμανία και Βρετανία τηρούν ανοικτά φιλοτουρκική θέση, και μόνο η Γαλλία κάνει ανοίγματα προς την Ελλάδα. Το ΝΑΤΟ νίπτει τας χείρας του όσον αφορά τις ελληνοτουρκικές σχέσεις και αφήνει το πεδίο ανοιχτό στον Ερντογάν.

Σε επίπεδο των «τριγωνικών» ή «τετραπλών» (Ελλάδα, Αίγυπτος, Ισραήλ, Κύπρος) σχημάτων, μπορούν να προσφέρουν μικρά αποτελέσματα, ειδικά σε περιόδους ιδιαίτερης έντασης. Καμία πλευρά (Αίγυπτος, Ισραήλ) δεν θα διακινδυνεύσει μια μεγάλη όξυνση με την Τουρκία για προφανείς λόγους. Το Ισραήλ έχει καταστήσει σαφές πως «η συνεργασία (με Ελλάδα, Κύπρο) είναι στενή και θα βαθύνει και άλλο, αλλά σε αυτή την περιοχή κανείς δεν πολεμάει τον πόλεμο κάποιου άλλου». Πιο σαφής και κυνική δήλωση δεν μπορούσε να γίνει. Άρα, αν μπλεχτείτε με την Τουρκία μην περιμένετε από κάποιον τρίτο να παίξει ρόλο. Τα ίδια υποστηρίζει κι ο Σίσι στην Αίγυπτο παρά τις ρητορικές που χρησιμοποιεί κατά καιρούς. Αίγυπτος και Ισραήλ, υπολογίζουν περισσότερο την Τουρκία (ακόμη και ως δύναμη αντίπαλο) παρά την Ελλάδα.

Επομένως, με όλους τους τρόπους δηλώνεται ότι η Ελλάδα είναι βασικά μόνη της. Όχι μόνο τη στιγμή που περιέγραφε ο Ευ. Αποστολάκης ως υπουργός Άμυνας («σε περίπτωση πολέμου θα είμαστε μόνοι μας»), αλλά και σε διπλωματικό επίπεδο, και στο τραπέζι των όποιων διαπραγματεύσεων, ακόμα και στο Διεθνές Δικαστήριο, μάλλον

Μια στρατηγική σήμερα θα είχε νόημα αν καταπολεμούσε την «ουδετερότητα» όλων απέναντι στον τούρκικο επεκτατισμό και αν πρόβαλλε την αδελφοποίηση Ελλάδας-Κύπρου απέναντι στις νέες οριοθετήσεις και τις εξελισσόμενες απειλές. Αυτά όμως χρειάζονται μια συνολικά διαφορετική πολιτική από εκείνη που ακολουθούν μέχρι τώρα οι ελίτ της χώρας

«εμείς κι η τύχη μας», δηλαδή μόνοι μας. Αυτά ερμηνευμένα στην απλή γλώσσα, σημαίνουν πως όλοι συμφωνούν ότι στη μοιρασιά που θα γίνει, ή ήδη γίνεται, πρώτα απ' όλα ο χάρτης θα αλλάξει στην περιοχή, δεύτερον η Τουρκία (είτε με Ερντογάν ή με άλλη φόρμουλα) θα πάρει μέρος της ελληνικής κυριαρχίας.

Ο Ερντογάν κέρδισε μια λωρίδα της Συρίας αφού είχε εισβάλει, πρώτα με 120 ώρες ανακωχή που συμφώνησε με τις ΗΠΑ και μετά με άλλες 150 ώρες ανακωχή που συμφώνησε με τη Ρωσία. Και στις δύο περιπτώσεις, βγήκαν χάρτες στο τραπέζι και χαραχτηκαν γραμμές και ζώνες δράσης.

αφού και η ίδια μάλλον θα γνωρίζει ότι η Χάγη θα πάρει απόφαση τέτοια που κάτι πρέπει να παραχωρηθεί στην Τουρκία.

Ο Βενιζέλος υποστηρίζει την λύση της Χάγης με δύο μόνο θέματα προς διευθέτηση, την υφαλοκρηπίδα των νησιών και την ΑΟΖ, ενώ είναι επιφυλακτικός για κάθε άλλη κίνηση μέχρι την απόφαση του Διεθνούς Δικαστηρίου.

Πρόσφατα, σε συνέντευξή της στην εφημερίδα *Αυγή*, η Σία Αναγνωστοπούλου, γνωστή για τις απόψεις της για την «ελληνοτουρκική φιλία», υποστήριξε τη θέση για προσφυγή στην Χάγη, ενώ μέχρι τώρα ο ΣΥΡΙΖΑ δεν είχε κάνει λόγο.

σταματά την όρεξη του Ερντογάν, ο οποίος εμφανιζόταν να ενδιαφέρεται για το Καστελλόριζο και τώρα θέτει θέμα Κρήτης, Καρπάθου, Κάσου και Γαύδου...

* * *

Έρχεται λοιπόν η «στιγμή της αλήθειας» όπως μας διαβεβαιώνει ο καλά ενημερωμένος Αλέξης Παπαχελάς. Η στιγμή της αλήθειας μιας εθνικής κρίσης, όποια μορφή και να πάρει, εγκυμονεί μεγάλους κινδύνους για την πολιτική ελίτ της χώρας. Κανένας πολιτικός, καμία κυβέρνηση δεν μπορεί εύκολα να διαχειριστεί μια τέτοια κρίση. Καμία κυβέρνηση δεν μπορεί να σηκώσει το βάρος μιας εκχώρησης ή συνθηκολόγησης που να μειώνει την κυριαρχία της χώρας. Ήδη η «κανονικότητα» έχει δώσει την θέση της στην αποσταθεροποίηση, και μια εθνική κρίση θα δημιουργήσει πολλές αναταράξεις σε όλα τα επίπεδα, οικονομικό, κοινωνικό, πολιτικό, πολιτιστικό και στρατιωτικό.

Το έλλειμμα εθνικής στρατηγικής για την υπεράσπιση της κυριαρχίας της χώρας,

Η ΑΥΓΗ

Η ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑ
 ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ
 ΣΤΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

Σία Αναγνωστοπούλου: Πίεση και διάλογος στα ελληνοτουρκικά με ορίζοντα τη Χάγη

ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ ΕΚΔΟΣΗ | Συνέντευξη / Παπαγιάννης Κώστας

Δημοσίευση: 22 Δεκεμβρίου 2019 20:30

* Ποια είναι η άποψή σας για την προσφυγή στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης σε σχέση με τις ελληνοτουρκικές διαφορές, όπως προτείνει η Ντ. Μπακογιάννη; Εκτιμάτε ότι η πρώην υπουργός Εξωτερικών εκφράζει μόνο προσωπικές της απόψεις για το θέμα;

Η κ. Ντ. Μπακογιάννη έκανε μια πρόταση η οποία είναι πάγια θέση μας. Δεν ακούσαμε όμως κάτι από τον κ. Μητσοτάκη. Αποτελεί λοιπόν αυτή η πρόταση μια θεωρητική συζήτηση για κάποτε, «όταν δώσει ο Θεός»; Αποτελεί ένα «πέταγμα της μπάλας στην εξέδρα» ή μια «παραφωνία» μέσα στη Ν.Δ.; Αν αποτελεί μια σοβαρή πρόταση, αυτό έχει σοβαρές προϋποθέσεις και ακόμα πιο σοβαρές δεσμεύσεις και ξεκαθάρισμα θέσεων -ειδικά σε μια φάση όξυνσης των ελληνοτουρκικών σχέσεων, που επιβάλλει γραμμή για το τώρα, ώστε να φανεί ο ορίζοντας για το μετά.

Χάρτες έβγαλε ο Ερντογάν στη Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ, χάρτες βγάζει και τώρα με τη Διβύη. Χάρτες έβγαλε στην τρίωρη συνάντηση με τον Τσίπρα, όπως και στη συνάντηση με Μητσοτάκη πρόσφατα, χάρτες θα βγάλει κι αύριο όπου χρειαστεί. Μέχρι τώρα ο Ερντογάν έχει την δυνατότητα να παίζει όπως η γάτα με το ποντίκι στην περίπτωση της χώρας μας. Ως τελευταία καταφυγή για την ελληνική πολιτική ηγεσία φαίνεται να προκρίνεται η Χάγη. Μάλιστα η Ντόρα Μπακογιάννη την ονομάζει «στρατηγικό στόχο».

Δηλαδή, στην περίπτωση που καταφέρουμε να πείσουμε την Τουρκία να πάμε στη Χάγη, τότε να δώσουμε μεγάλο αγώνα ώστε να δεχθεί την σύνταξη συνυποσχετικού για το ποια θέματα και διαφορές θα παραπεμφθούν εκεί, υπό την ρητή διαβεβαίωση ότι και οι δύο πλευρές θα δεχτούν την όποια απόφασή του Διεθνούς Δικαστηρίου. Μέχρι τότε η χώρα πρέπει να κινηθεί να λύσει εκκρεμότητες με άλλες χώρες όσον αφορά τα θαλάσσια σύνορα ώστε να δημιουργεί ευνοϊκότερους όρους,

Ποια είναι η ουσία: Αργά ή γρήγορα, και μάλλον πολύ γρήγορα, και μάλλον με πρωτοβουλία ή ενέργειες της Τουρκίας, η Ελλάδα θα συρθεί σε ένα τραπέζι διαπραγματεύσεων εφ' όλης της ύλης που θα θέσει η Άγκυρα. Δεν είναι ορατό ακόμα ποια μορφή μπορεί να έχει μια «διατηρησία» στο τραπέζι αυτό, πράγμα όχι χωρίς σημασία. Το αποτέλεσμα των «διαπραγματεύσεων» θα είναι λιγότερη Ελλάδα και μείωση εδάφους, θάλασσας και κυριαρχίας.

Οι ελληνικές ελίτ έχουν αποδείξει πως δεν ενοχλούνται διόλου από μια φόρμουλα «συνεκμεταλλεύσεως», ενώ πιο προωθημένα έχει γίνει λόγος και για συνομοσπονδιακή φόρμουλα (υπό την ηγεμονία της Τουρκίας). Η «φινλανδοποίηση» της Ελλάδας είναι μια εκδοχή που προωθείται αλλά δεν καταστέλλει την επιθετικότητα του τούρκικου επεκτατισμού σε όλη την έκταση από την Κύπρο μέχρι την Θράκη. Μάλιστα οι ελληνικές ελίτ έχουν αποδεχθεί πως είναι καλύτερη μια δυσμενής και επιβαρυντική συμφωνία με την Τουρκία παρά μια σύγκρουση μαζί της. Αλλά ούτε κι αυτό

γίνεται προσπάθεια να καλυφθεί με ταξίδια και συνομιλίες με «συμμάχους». Κυρίως όμως επικρατούν η άρνηση να βγουν διδάγματα από το πώς κινείται ο αντίπαλος, η έλλειψη προετοιμασίας σε όλα τα επίπεδα και ιδιαίτερα του λαού, και μια τραγική πολιτική συμπεριφορά. Κορυφαίο παράδειγμα είναι η εγκατάλειψη της Κύπρου στην τύχη της (τη μισή την έχει ήδη καταλάβει ο τούρκικος επεκτατισμός, ενώ τώρα την περικυκλώνει και από τη θάλασσα). Με την συμφωνία Τουρκίας-Διβύης, αποκόπτεται η Κύπρος από την Ελλάδα. Μια στρατηγική σήμερα θα είχε νόημα αν καταπολεμούσε την «ουδετερότητα» όλων απέναντι στον τούρκικο επεκτατισμό και αν πρόβαλλε την αδελφοποίηση Ελλάδας-Κύπρου απέναντι στις νέες οριοθετήσεις και τις εξελισσόμενες απειλές. Αυτά όμως χρειάζονται μια συνολικά διαφορετική πολιτική από εκείνη που ακολουθούν μέχρι τώρα οι ελίτ της χώρας.

(*) Δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα του Δρόμου στις 28/12/2019